

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Afgelopen week zat ik met een groep predikanten bij de nascholing, en 's avonds kwam daar een '**Sofer**' een joodse schrijver van de heilige Torah rollen. Eerbiedwaardige, nederige man. Pas na een jarenlange opleiding mag je dat worden. En deze meneer was de enige in Nederland.

Haast in **meditatie** staat schreef hij met ganzenveer op het perkament. Aandachtig, zorgvuldig, uren achtereen. Met grote **eerbied** sprak hij over de boekrollen, over de heilige naam van God, dat het hem jaren duurde voordat hij het aandurfde Zijn naam te schrijven. Voorafgaand en als afsluiting van de bijeenkomst zong hij voor ons uit de Psalmrol.

Dat is Traditie: het aanleren, eigen maken en doorgeven.

Als ik Jezus, de lerende, de jonge Jezus voor me zie in de synagoge. Dan had ik vroeger altijd het beeld van **wijsneuzerige** jongeman- in discussie met de schriftgeleerden.

Maar voor het eerst realiseerde ik mij, dat wat de Joden doen: het zingend lezen van deze teksten, een **heel andere sfeer**, omgang met de Schrift met zich mee brengt. Deemoedig, eerbiedig, respectvol. En meditatief. Het schept de mogelijkheid om de tekst te laten resoneren in je ziel.

En dat is anders dan het beeld wat ik had, of u wellicht- over Jezus die de kans grijpt om in de synagoge aan het woord te komen, of hoog van de toren te blazen. Of mensen de oren te wassen..

Misschien **helpt** het ons als we weten, wat er vooraf gaat dit familie-bezoek van Jezus.

Direct voor deze tekst staat de tekst over Jezus' **beproeving** in de woestijn. 40 dagen stilte, vasten, 40 dg aanvechting en in gevecht met zichzelf, zou je kunnen zeggen. Hij is dus notabene net zelf door een zwaar en diep dal gegaan. Zoekend naar God. Beproefd op zijn geloof, zou je kunnen zeggen, in de stilte, als aards mens heeft hij die 40 dagen ter nauwer nood overleefd.

Dat stelt ook zijn optreden in de synagoge in een heel **ander** licht: Jezus is niet uit op roem, macht of persoonlijk aanzien.

Als Jezus zegt: De Geest van de Heer is op Mij. Hij heeft Mij met zijn Geest gezalfd om aan arme mensen goed nieuws te brengen. En ""Nu zijn deze woorden uit de Boeken werkelijkheid geworden.""

Dan gaat het om **dienstbaarheid** aan God, zijn Vader, dienstbaarheid aan het Woord van God- 'Het woord dat u ten leven riep'.

Daarmee licht een glimp op van die genadige en liefdevolle God, die omziet naar de zwakken. Een God die **bevrijdt**. Dat is de goede boodschap, het goede nieuws.

In de afgelopen weken is dat woord van God op **vele manieren** gebruikt, maar als wij mensen, kerkleden, voorgangers de essentie moeten bepalen van hoe wij met Gods Woord om moeten gaan, dan is bovenstaande voor mij essentieel:

Het woord van God, en haar dienaars (voorgangers, ambtsdragers) mogen dat woord verkondigen om te **bevrijden**, verbinden, troosten, nieuw perspectief te geven, hoop. En daar waar het mensen kleineert, in een hoek zet, of wordt gebruikt als een **stok** om mee te slaan- klopt dat niet- met Gods heilsboodschap.

Dat is de letterlijke betekenis van 'Evangelie' - het Goede nieuws.

In die woorden, in dat Woord, in die traditie zit iets **tijdloos**. Een **essentie** die nooit verloren gaat. Die steeds weer opnieuw mensen raakt. Mensen in beweging brengt. Zoekt naar nieuwe vormen om die boodschap te verkondigen, te delen, het door te geven.

Datgene wat Jezus doet in de synagoge, wat hij doet als hij mensen ontmoet, in alle aspecten van zijn leven, zelfs zijn lijden, staat dat centraal. In zijn handelen, in zijn nabijheid, maar ook in de spirituele omgang met het woord van God, de samenkomst op de rustdag. Niet alleen- maar met elkaar.

Daarom klinkt ook het **metaforische**: "Blinden zullen weer zien". Je bent niet langer gebukt onder de joodse wet, onder conformisme, doen zoals het hoort, of omdat de ogen op jouw gericht zijn. De liefde en genade van God maken dat je als mens bevrijdt wordt, een basisvertrouwen mag hebben, geliefd kind van God bent.

Jij, je buurman, de ander- wij allen mogen delen in die goede boodschap.

Wij allen mogen **delen** en meewerken aan die boodschap, aan dat heil, aan dat koninkrijk. Die boodschap brengt ons in beweging.

Allereerst en toepasselijk vandaag: bij de **ambts**-en taakdragers:

Met een diepe bewogenheid met mensen, naar hen willen omzien in hun kwetsbaarheid. **Nabij** willen zijn.

Als je snachts niet kunt slapen vanwege geldzorgen, de eindjes niet meer aan elkaar kunt knopen. Als je net uit de gevangenis bent, en tussen wal en schip beland. Nieuw in Nederland, geen idee van rechtsbijstand, of mogelijkheden.

Maar ook als **scriba**- dienstbaar aan de gemeente. In nood, in verdriet en vreugde mensen kunnen bijstaan in hun vragen. Als stille kracht, trouw jarenlang dat belangrijke werk verrichten. Aan de ene kant het gezicht van de gemeente, aan de andere kant achter de schermen- zorgen dat het door kan gaan.

Dienstbaar zijn in jouw, in uw leven. Natuurlijk komt er een tijd dat je werkzame leven voorbij is, dat er een tijd van beginnen- en afronden is van ambtswerk, kerkelijk vrijwilligerswerk, maar

is niet iedereen in zijn of haar leven tot iets van dienstbaarheid in staat? Licht schijnen waar het donker is, verdriet, verslagenheid? Herstel en herbouw van relaties, luisteren en nabij zijn? Recht en opkomen in situaties van uitsluiting, discriminatie, kleinering?

Klein en groot, jong en oud- tot zegen van elkaar, van de gemeenschap. Het kan niet anders, maar daar moet de zegen van God op liggen. Daar is Hij nabij, is zijn Geest in ons midden. Daar worden zijn woorden werkelijkheid. Een **feestjaar** is aangebroken!

Halleluja, Amen.